

כתרי תורה

לקי"י. פרשת אשה כי תזריע ה'תשפ"ב ב'של"ג. גליון צ"ט
הגות והלכה בפרשת השבוע במשנת רבותינו גאוני תימן זיע"א

אין לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה • הערות והארות יתקבלו בברכה בטלפון 0504139964 או במייל avish964@gmail.com

כתר מלכות - מאן מלכי רבנן
רבי יחיאל ב"ר משה קאפא זלה"ה
ראב"ד דמאר - א' ניסן תרמ"ח
רבי חיים ב"ר חיים קאפא זלה"ה
מח"ס עטרת חיים - ב' ניסן תשמ"ח
רבי חיים ב"ר יחיאל יצחק הלוי זלה"ה
רב העיר הרצליה - ב' ניסן תשס"ה
רבי נתן (הוב) ב"ר אברהם היטלי זלה"ה
ראב"ד כזיעה - ג' ניסן תשכ"א
רבי יחיאל ב"ר שלום רצאבי זלה"ה
רב הישוב סעואן - ה' ניסן תרצ"ז
רבי יחיאל ב"ר יוסף צארום זלה"ה
ראב"ד ק"ק תימן בירושלים - ו' ניסן תרע"ז
רבי שלמה ב"ר אברהם מלאחי זלה"ה
רב העיר דמאר - ז' ניסן תשל"ח

לג"ג מרן שר התורה הגאון רבי שמריהו יוסף חיים בן מרן הגאון רבי יעקב ישראל קניבסקי זלה"ה • הקדוש רבי יעקב ישראל ב"ר מאיר שלום הי"ד • יידי ורע אשר שמחת התורה שבלביו ועל פניו האירה כל סביבותיו, וזה להביין תורה ולהעמיד בתי מדרשות לשקידתה הרב רפאל אליהו זצ"ל ביבליסט"א הרב צבי בלאט שליט"א • הודי הרב אברהם ב"ר דוד ברייה זצ"ל, הרב אלעזר עזרי זצ"ל בן יבליסט"א רבי אברהם, הרב זכריה ב"ר יוסף גהסי זצ"ל, הרב ישראל ב"ר יהודה זצ"ל, מרת אסתר ב"ר יחיאל גרשי ע"ה ומרת יהודית ב"ר יוסף שרעבי ע"ה • ולזכות הרב אהרן ב"ר יוסף שליט"א, הרב רפאל אריה בן יחיאל שליט"א, מרת ספיר ב"ר דוד ומיכל ב"ר ישי תחיל' לרפ"ש במהרה בתוך שאר חולי ישראל, ולהצלחת והצלחת אחינו בני ישראל, הנתונים בצרה ובשביה באוקראינה ובשאר גלויותיהם, המב"ה יוצאים מצרה לרווחה ומאפילה לאורה, ויזכנו לנאולה השלימה בב"א כ"ה.

כתר ההלכה

הגאון הרב נתנאל עומיט שליט"א - מרבני בית ההוראה 'פעולת צדיק' לעילוי נשמת אביו רבי יחיאל ב"ר יצחק עומיט זלה"ה - נלב"ע כ"ו אלול ה'תש"פ

כלי לטיגון כיצד הכשרות

א נשאלה שאלה, כיצד תועיל הגעלה לכלי טיגון, הלא חוס השמן גדול מחוס המים וא"כ יש להגעיל את הכלי ע"י שמן רותח. תשובה: תחילה יש לדון במה שאמרו חכמים כבולעו כך פולטו, האם הכוונה רק על צורת הבליעה דהיינו בבישול או על האש עצמה, או אף על דרגת החום. והנה מחילוקי ההגעלה בין כלי ראשון, שני או עירו נראה כהצד שתלוי בדרגת החום (ש"ת מנחת יצחק ח"ג סי' ס"ו).

מאידך, לעניין ליבון נראה בדעת מרן השו"ע, שאינו תלוי בדרגת החום. שהרי פסק בסי' תנ"א (סעיף ט"ו) שכיסוי שעל החררה צריך ליבון באש עד שיהיו ניצוצות ניתזים ממנו, אף שאינו בולע בחום חזק כזה. וכן לעניין מרדה העץ שרודים בו את הפת, פסק שם (סעי' י"ט) שאין להשתמש בו בפסח ולא יועיל לחממו בתנור כפי שבלע. הרי שאינו תלוי בדרגת החום שבלע ויש ללבנו ליבון חמור. ונ"מ"מ מה שכתבנו בגיליון הקודם לעניין תנור אפייה שהעיקר הוא שניתן להכשירו בהפעלתו בחום גבוה, אין זה סותר לדין כיסוי ומרדה, כיון ששם החמץ נוגע בהם ממש. **אמנם לעניין ליבון יש לומר** דהליבון שורף את הבליעות במקומם ואינו מפליט, ולכן צריך ליבון ע"י אש עד שניצוצות ניתזים (כ"כ הרא"ה בבדק הבית ב"ד ש"ה, פמ"ג סי' תנ"א א"א סק"ל) ודלא כהרשב"א (שם ולהערתו הליבון מפליט כהגעלה).

ולמעשה לעניין הגעלת כלי טיגון, כתבו כל הפוסקים שהגעלתו היא במים ולא חילקו חכמים בדבר להצריך יותר מרתיחת המים. והטעם, שכן קים להו לחז"ל שחוס המים ברתחתן מפליט הכל (הליכות שלמה פ"ג ס"ה, חו"ע ח"ב עמ' ע"ד, בצל החכמה ח"ג סי' נ"ה ועוד). ואין להחמיר ולהגעיל בשמן, כי קי"ל שלכתחילה אין מגעילין בשום משקה וי"א שאף בדיעבד לא יועיל (רמב"ן חולין קח; ב"י סי' תנ"ב).

ברכת האילנות בשבת

ב"ר"ח ניסן חל בשבת זו, וכעת מתחיל ג"כ זמן ברכת האילנות. ויש דין ודברים האם מברכים ברכה זו בשבת, ואעלה כאן מעט את הנידון והמסקנא לפי מנהגי הקהילות. **יש שכתבו** שאין לברך ברכת האילנות בשבת שמא יטלטל האילנות או יתלוש פרחים להריח, ובמקום שהאילנות נמצאים מחוץ לעיר יש חשש ג"כ של יציאה מחוץ לתחום (מהר"ח פלאגי בספרו מועד לכל חי סי' א' או א' ט'). ואף שפסק מרן השו"ע (סי' של"ו ס"ו) שמותר בשבת להריח הדס מחובר, ואין לחוש שמא יקטוף, מ"מ לדעתם המנהג להחמיר שמא ישכח ויפרוך בעלים ויתלוש ודלא כמרן השו"ע (כה"ח שם ס"ק ס"א).

בנוסף כתבו המקובלים טעם אחר שלא לברך בשבת, והוא משום בורר. והיינו ע"פ מה שכתוב בזהר הקדוש (פרשת בלק) שהנשמות מהעולם העליון משוטטות בימי ניסן וע"י הברכות הן זוכות לעילוי נשמותיהם ומתפללים על החיים, וא"כ כשמברך בורר הוא את הניצוצות. ואף שלכאורה נעשה כאן ברירת אוכל מתוך פסולת המותרת, מ"מ כיון שהבידור אינו נשלם בברכה על הפרח אלא לבסוף כשמברך על אכילת הפרי, אין כאן בורר לאלתר (ש"ת ישכיל עבדי עמ' קפ"ז או ב').

ולמעשה דעת מרן הגר"י רצאבי שליט"א שמותר לברך ברכת האילנות בשבת, אך עדיף לדחות את זה לחול. אמנם אם חושש שישכח, לא ידחה. אך אם חפץ שלא לדחות כדי לברך בשבת ברוב עם, יש לדעת שאצלנו (וכן אצל בני אשכנז) לא נהגו לברכה דווקא ברוב עם (שערי יצחק טבת-אדרת תש"ע עמ' קצ"ב, שע"ה ח"א סי' מ"ז ס"א).

כתר של-א"ש-שמונה ימי מילה

א ידועה השאלה, על מה שאומרים לבילי הסדר בפיוט 'אחד מי יודע 'שמונה ימי מילה, והלא מילה אינה שמונה ימים אלא ביום השמיני ללידה, ועוד קשה, דנמצא שאינו דומה לשאר המנויים בפיוט, כגון ששה סדרי משנה שהם ששה סדרים, או שבעה ימי שבתא שהם שבעת ימי השבוע (הנקרא שבת כידוע), וכן שאר הדברים שהזכירו בפיוט.

ואמנם כבר מצאנו בכמה מקומות בחז"ל, ח' כנגד שמונת ימי מילה [במדרש שוחר טוב (ה') נדרש על ח' ד'הנחילות' ובבראשית רבה (פנ"ג, ד) ובמדרש חסרות ויתירות (תרע"ז). עמ' ז', נדרש על ח' דיצחק, יעו"ש]. **אכן שם אפשר לומר** שהכוונה כנגד מילה שניתנה לשמונה ועל דרך זה יבוארו לך כמה מקומות בחז"ל ובמפרשים שרמזו ח' כנגד ח' ימי מילה. **אבל בפיוט** שמנה את שמונה הימים, דומיא דששה סדרים וכו', קשיא.

ב והנה איתא במדרש תהילים (י"ח) כשמנה דוד את ישראל וכעס הקב"ה נצטוה דוד לברור לו עונש ובהר ג' ימים דָּבַר משום נפלה נא ביד ה'. וז"ל המדרש 'בוא ראה רחמיו של הקב"ה, אע"פ שבהר ג' ימים דבר, שהן עושים שלשים ושש שעות (ללא הלילות) מה כתוב, ויתן ה' דבר בישראל מהבקר עד עת מועד, תני רבי חייא משעת שחיתת התמיד ועד זריקת דמו ורבנן אמרי משיאיר המזרח עד הנץ החמה (הרי שהיה הדבר רק שעה אחת. ומדוע), אמר רבי תנחומא באותה שעה נכנסו עשרת הדברות ושני הלוחות ושלשה אבות וחמשה חומשי תורה ושבעת ימי השבת ושמונת ימי המילה, הרי שלשים וחמשה כנגד שלושים וחמש שעות, ובקשו מלפני הקב"ה לוותר להם לכל אחד ואחד שעה אחת בזכותו שאם יתכלו ישראל מן העולם, אין מי שישמור אותם ויתבטלו, וביטל הקב"ה מהן שלושים וחמש שעות, ונשתיירה שעה אחת ואותה שעה שנשתיירה מתו בה שבעים אלף עכ"ל המדרש. **וכאן בודאי** אין הכוונה למילה שהיא ביום השמיני שאם כן אינו אלא זכות יום אחד ומדוע ביטל כנגדן הקב"ה ח' שעות, אלא מבואר כאן שיש זכות ומעלה בכל שמונת הימים מהלידה עד המילה וכנזכר בפיוט, **ויש להתבונן מה מעלתם.**

וכבר עמד בזה רבינו אליהו הכהן במדרש תלפיות (אות ד' ענף דוד. והביאו מהרא"ח אלנדאף בפתחו"ט בפרשתנו) וביאר ע"פ מה שחידש בפסוק **זביום השמיני ימול בשר ערלתו** (י"ב, ג) דהו"ל למימר ביום שמיני ללא וי"ו. אלא רמז יש כאן, כי הלא כאשר מכניס האב את בנו למילה, הוא מכניסו בסכנה גדולה ואעפ"כ אינו נרתע לקיים רצון ה' וע"י גיטין (ג, ב) כי עליך הִרְגֵנוּ כל היום, זו מילה. ותמה הגר"ח"ק זצ"ל הלא בחשש סכנה אין מלים. וביאר דבכל מילה יש קצת סכנה. אבש"ר, וממילא בעיני האב אין הפרש אם היה השי"ת מְצוּוה למול ביום הראשון או השני ולא היה נמנע מכך מחמת הסכנה. ולכן חושב לו הקב"ה כאילו בכל יום מל אותו ומוסרו למצות מילה. **וזהו שאמר הכתוב** וביום השמיני, כאומר, כבר מל אותו ביום הראשון והשני וכו' וביום השמיני ג"כ ימול אותו בפועל. **ובזה א"ש** ענין שמונה ימי מילה האמורים במדרש שזכותם עמדה כי כל השמונה ימים מתקדשים בשביל ישראל המוסרים עצמם למילה בכלום עת"ו. **וממילא א"ש ג"כ דברי הפייט** שמונה ימי מילה, דאכן כל השמונה נחשבים לנו כימי מילה, כאילו מסרנו בנינו בהם למילה.

ג ונראה להביא ראיה לדבריו מהא דאיתא בעירובין (מ, ב) תן חלק לשבעה וגם לשמונה רבי אליעזר אומר, שבעה אלו שבעה ימי בראשית ושמונה אלו שמונה ימי מילה. **ופירש"י** שם תן חלק לשבעה שמתוכם נבחרה השבת, וכן לשמונה שמתוך השמונה נבחר יום השמיני למילה. **ומבואר** כאן דכל אותן השמונה ימים היו בכלל, ונבחר יום השמיני מתוכן חלק לה'. **וקשה** הלא אמרה תורה וביום השמיני ימול ומה שייכות הימים שלפניו למילה שמתוכן נבחר היום השמיני. **ולדברי המדרש תלפיות א"ש** שמצד האדם כל אותן הימים מוכנים ומזומנים לקיים מצוות בורא ואלמסור נפש עבור המילה, ולכן יש מעלב וחלק לכל אותם השמונה ימים, ומתוכן נבחר יום השמיני לקיים המצוה בפועל.

ד והנה בתכלאל עץ חיים הזכיר מהר"י זי"ע בכמה פסוקים שיש בהן ח' תיבות שהן כנגד ח' ימי מילה. ובפשוטו היינו לרמוז בהם על זכות המילה שניתנה לשמונה. **אלא** שבברכת אהבת עולם שבשחרית (דף לה, א) כתב בשם רבי יוסף ק' ציאה כי נמנו כאן ח' מעלות להבין להשכיל וכו' כנגד שמונת ימי מילה, כי מי שנימול הקב"ה מגלה לו סודות גמורים מה שלא זוכים אפילו נביאי אוד"ע, **ואם כי גם כאן י"ל** שנמנו ח' מעלות לרמוז שלא תושג החכמה אלא לנמולים לשמונה. **מ"מ להאמור א"ש טפי** כי זכות ח' ימי המילה עומדת לו לזכות בח' מיני חכמה והשגת התורה.

בימים אלו אשר דם ישראל נשפך כמים על קדושת שמו יתברך, עלינו לעורר זכות המילה שבה כל איש יהודי מוסר נפשו ונפש בניו על מצות השי"ת. ויהי"ד שיקויים בנו ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיך, ואמר לך בדמיך חיי במהרה בימינו, אכ"ה.

המוסרה בכתיבת תיבת 'ושערה' במשנת רבותינו

ואם בהרת לבנה היא בעור בשרו ועמק אין מראה מן העור ושערה לא הפך לבן והסגיר הכהן את הנגע שבעת ימים (י"ג, ד)

נוסח תיבת שערה במקרא ובתרגום

א] כתב מהר"ץ בחלק הדקדוק, ושערה לא הפך לבן, קדמא לא מפיק ותנינא מפיק וכ"כ רד"ק ומהר"י ז"ל. וז"ל מהר"ב, ה"א הכינוי נחה והיתה ראויה במפיק. ע"כ. ביאור דבריו, דהנה תיבת 'שערה' מופיעה גם בפסוק שלפנינו וגם לקמן בפסוק כ', ושערה הפך לבן. ובפסוק שלפנינו אינה במפיק. והנה במוסרה מובאת מסורת זו לקמן פסוק כ'. וכאן מובא בנוסח 'לית רפי וחד מפיק'. וביאר רבי יהודה ליב שישלאוויץ במסורת הקריאה כאן, ר"ל, לית עוד רפי וזלת זה וחד במפיק, והוא לקמן פסוק כ'.

ומה שהביא מהר"ץ מהרד"ק הוא מה שכתב בפירושו לישעיה (כ"א, ב') דאכן למעשה היא רפה, אך משפטה היה ראוי להיות במפיק, ע"ש. ומה שהביא מהר"י ז"ל, צ"ל הר"ש בן מלך, והוא בספרו מכלל יופי כאן בזה"ל, ושערה, הא הכינוי נחה, והיתה ראויה במפיק ע"כ. וכלשון שהביא מהר"ץ ממהר"י בשרי. וכ"ה במנחת שי כאן.

ויש להעיר דמכל מקום, התרגום כאן במפיק ושערה לא אתהפיק למחור [כ"ה בנוסחאות שלנו וכ"ה בחומש דפוס סביניטשה שנת ש"ז. ובחומש עם פירוש נתינה לגר ושערה באל"ף]. וכתב במרפא לשון דמצינו כן גם עה"פ ויקרא לה נבח בשמו (במדבר ל"ב, מ"ב) שבמקרא תיבת לה אינה במפיק, בתרגום לה במפיק.

הרמזים במוסרה על תיבה זו

ב] והוסיף במסורת הקריאה, והוא מן י"א זוגין חד מפיק וחד לא מפיק (י"א זוגין הללו הם י"א תיבות שנמנו במוסרה הגדולה במערכת הה"א, דחד מינהו מפיק ה"א וחד לא מפיק ה"א ואילו הן, מכרה, ושערה, לרבעה, מענה, נצה, ואתנה, רבבה, חילה, בבכורה, חכה, ערבה, יעו"ש). ולקמן הביא מהמוסרה זסימנך כאמה ביתה ולשכה ופתחה. וביאר דב' סימנים נתנו כאן, א' כאמה בתה פסוק הוא ביחזקאל (ט"ז, מ"ד) מלת כאמה הה"א בלא מפיק ומילת בתה הה"א במפיק. וכן הסימן השני ולשכה ופתחה פסוק הוא ביחזקאל (מ, ל"ח) מילת ולשכה הה"א בלא מפיק ומילת ופתחה.

ובמסורת קטנה שבחומש מהדורת נטר (וינה תר"ט) נוסף 'דאפילו לא היה לה שער כלל ד"א' (דין אחד, אבשר). נראה ביאור הרמז, דהנה אחר ההסגר אם לא פשה הנגע מסגירו הכהן שנית, ואם לא פשה אחר ההסגר השני, וטיהרו הכהן. והוה אמינא, דדוקא ביש בה שיער שאינו לבן, ולא פשה הנגע טהור. אבל אם אין בה שער כלל אינה נטהרת אחר ההסגר. ומדלא מפיק ה"א, שמע מינה דשערה אינו לעיכובא, ובין יש בה שער שאינו לבן ובין אין בה שער כלל, אם לא פשה הנגע טהור. כי המפיק בא להורות על חזק הענין [וכעייז וזכרני שיש באבן עזרא על תיבות שהיו ראויות להסתיים בה"א ונכתבים באל"ף, כמו זקן ממרא, שהאל"ף באה להראות חומרת הענין].

הלימוד מפסוק זה לדין שער לבן בהרת

ג] וכאן הביא מהר"ץ חידוש מדברי מהר"ם, אך כדי לבאר דבריו יש להקדים כל הסוגיא שם, דהנה מנו במשנה בנגעים ריש פ"ד, את החילוקים שבין שני סימני הטומאה שבספחת ובבהרת, הפשיון והשער לבן, יעוין שם. ובכללם אמרו י"ש בפשיון שאין בשער לבן, שהפשיון מטמא בכל שהוא. וכתב הרמב"ם בפירוש המשנה ששער לבן יש לו שיעור, והוא שתי שערות, לא פחות מכן. [ובתפארת ישראל שם, הוסיף דאף בענין בכל שערה שיעור כדי לקרוין בווג (כדאיתא בנדה נב, ב). ועי' רמב"ם (פ"ב מצרעת ה"א) ובנו"כ שם].

ומקור דין זה הביא הר"ש משאנץ (שם), דאיתא בתורת כהנים (תוריע, פ"ב, ה"ב) עה"פ ושער בנגע הפך לבן וכו' וראוהו הכהן וטמא אתו (שם, ג) ושער, מיעוט שער שתי שערות. וכ"כ הרא"ש בפירושו שם. וכ"כ הרע"ב. וכן הביא רש"י בפירושו עה"ת כאן. ודרשה זו דרשו שם בספרי גם לגבי שער צהוב, פ"ז ה"ה. וכן שם בפ"ח ופ"ט כמה פעמים. [ופשט דברי התורת כהנים כמו שכתב שם רבינו הלל בביאורו, דשער משמע לשון רבים, ומיעוט רבים שנים, ע"כ].

ביאור הלימוד דבעינן שתי שערות

ד] אכן צריך לדעת מנין דשער הוא לשון רבים. והראב"ד בביאורו לתו"כ כתב, דסתם שער הוא לשון רבים עד שיפרש לך הכתוב אחת. וכמו שמצינו בסוטה (ב, א) לענין עד אחד, ומשם ילפינן לשאר מקומות.

אבל הר"ש בפירושו לתורת כהנים, כתב בשם מורי הרב רבי דוד בר קלונימוס משום רב שמואל בר קלונימוס, דילפינן דכתיב את שער ראש נזרו (במדבר ו, י"ח), אבל לאחת קורין שערה כמו אל השערה ולא יחטיא (שופטים כ', ט"ז) ע"כ. ביאור דבריו, כי הנה בתשלום ימי הניזירות שורף הנזיר את כל שערו תחת האש, ושם לשון הפסוק, את 'שער' ראש נזרו, רואים ש'שער' הוא לשון רבים. ומאידך מהפסוק, קולע באבן אל השערה ולא יחטיא שבאו ללמד על גבורתם, שהיו קולעים אבן אפילו אל 'חוט השער' כלשון רש"י שם, ולא היו מחטיאים. הרי ששערה היא לשון חוט שער יחידי. [ויש להעיר אחר דמצינו כאן שדרשו, מיעוט רבים שנים, נימא דגם בניזיר יספיק לשרוף תחת האש רק שתי שערות, וצ"ע].

ביאור נוסף כתב הרלב"ג בפירושו לחומש (י"ג, ג) כי מפני שהשער מתחדש ממנו ריבוי, הנה לא יפול שם ה'שער' בפחות משתי שערות. ביאור דבריו (בתוספת מהקדמתו לפירוש התורה במקום השביעי), דהשער הוא מהדברים ששייך בהם ספירה הנקראים בלשוננו 'כמה המתחלק' דהיינו שיש בהם ריבוי עצמים בודדים, וזה כוונתו 'מתחדש ממנו הריבוי', ממילא אינו יכול להתחלק באחד, אלא במספר הקטן מביניהם דהיינו 'הכמה המתחלק הראשון' וזה כי לדעתו יחידה אחת אינה במנין (ובלשוננו בספרו 'מעשה חושב' בתחילת המאמר השני, כי יסוד כל המספר הוא אחד וכו', והוא עם כולם ואינו ממנינם, כי הוא בעצמו אינו מספר כי אם בהתחלקו, ואז אינו אחד), יעו"ש.

ה] ואת דברי הרלב"ג הביא בתוספות יו"ט (שם), וע"ש שהביא עוד כמה ביאורים, להוכיח דשער הוא לשון רבים. ובכללם הביא מפירוש מהר"ם מרוטנבורג (ריש פ"ד דנגעים. ואינו בכלל פירושו על נגעים שלפנינו) שתמה מנא ליה דמיעוט שער שתי שערות. וכתב 'זשמא משום דכתיב בשער לבן ושערה לא הפך לבן ולא מפיק ה"י, ואם איתא דבשער אחד סגי, היה לו להיות מפיק ה"י, או לכתוב ושער בלא ה"י, אלא לאשמועינן דאינו שער אחד אלא לכל הפחות ב' שערות ומהתם גמרינן שער צהוב ע"כ.

וקשה, וכי בא לומר דרשה חדשה ולחלוק על התורת כהנים ששם דרשו מתיבת 'שער' מיעוט שער שתי שערות. ונראה לבאר דהוקשה לו, מנא לן דשער הוא לשון רבים שאז נאמר דמיעוט רבים שנים. ולכך ביאר דשערה במפיק היינו השערה היחידית וכמורה באצבע, שערה זו. ואם היה הדין נותן גם לטמא גם בשערה יחידית, היה ראוי לכתוב במפיק. אך מכיון שכאן הדין דדוקא בב' שערות, כתבה התורה ללא מפיק לאשמועינן דין זה. ולפי"ז נמצא דשער סתם יכול להתפרש גם בלשון יחיד, אך כאן שכתבה התורה גם 'ושערה' ללא מפיק, שמע מינה דהוא לשון רבים, וחידוש זה הביאו מהר"ץ לחוק המוסרה, וזהו כבודה שלתורה שאין בה דבר לבטלה.

מדרכי רבותינו - מוהר"ר חיים בכמוהר"ר יחיא יצחק הלוי זלה"ה

רבינו נולד לאביו הגדול בשנת התר"פ, כבר בילדותו היה מתיישב בפנית בית המדרש ומאזין לשיעורי אביו, פעם כשהעיר לו אחד המשתתפים מדוע אינך מתקרב כדי שתוכל להקשיב טוב יותר אמר לו, גם כאן אני מקשיב ואם תרצה אוכל גם לחזור על כל השיעור. אך למרבה הצער לא זכה ללמוד הרבה מאביו, שנפטר עליו בשנת התרצ"ב, את עיקר תורתו קיבל בתימן מפי מוהר"ר חיים חובארה זלה"ה, ומשעלה רבו זה לאה"ק בשנת התש"ד, ישב ללמוד לפני מוהר"ר חיים כסאר זלה"ה. בעת העליה לאה"ק ציווה האימאם על אחיו מוהר"ר משה זלה"ה שהיה מראשי הקהל, להשאיר בצנעא ולפקח על העליה, אך לאחר זמן אמר לו רבינו בטוב ליבו עלה עם משפחתך לאה"ק ואני אשאיר כאן לנהל את כל צרכי העליה ולסייע ביד היהודים שנותרו בתימן, כך נשאר לבדו בעיר שנתרוקנה אט אט מיהודיה, עד שוידא שבעלי האומניות היהודים ילמדו את אומנותם לשכניהם המוסלמים כרצון השלטונות, ורק בשנת התשי"א עלה עם אחרוני היהודים. בהגיעו לאה"ק המליץ לו אחיו הגדול מוהר"ר שלום זלה"ה, להכנס לשיבה לעסוק בתורה, רבינו שמע לעצתו וישב על התורה והעבודה י"ד שנה בשקידה עצומה, עדיין זכורה לתלמידי החכמים שבירושלים, דמות דיוקנו כשהוא שקוד על תלמודו, בשנים ההם הקיף בעיון הדק היטב את כל ארבעת חלקי השו"ע, טור ב"י ופוסקים, כבר בשיבה נודע לתלפיות בכל חלקי התורה, ובשנת התשכ"ב כבר נתמנה לכהן כרב שכונה בהרצליה וכעשר שנים לאחמ"כ נתמנה לכהן כרב העיר, שם השפיע רבות גם על התושבים שאינם שותומוצ' שראו בו דמות מופת מאירת פנים, ולכן זכה שיתקבלו דבריו. מלבד ענייני הרבנות ועול הציבור עסק רבות בהרבצת תורה בעיר, בחן שהוצק בשפתותיו ובמשנתו ובהחירה והסודרה מסר כמה שיעורים קבועים במשנה בגמרא ובהלכה, שיעור מיוחד בגמרא היה לו מידי שב"ק במשך כארבע שעות בשיעור זה החזיק שנים רבות עד חודשי האחרונים, והיה הדבר ידוע כי רבינו ממעט לצאת מביתו בשבתות כדי שלא לבטלו. (איש ימיני, ברכת חיים). ונסיים במכתבו למוהר"ר יחיא עומסי זלה"ה ראב"ד רדאע אורות חיוק מנהגי אבותינו, זכורני את כל צבור עדתנו, לרבות גם הצעירים, שהיו מתיחסים אל זקני הדור כמורא בכבוד ובהערצה, וכל דברי הזקנים קודש קדשים. היום למרבה הצער המצב השתנה, ולכן כל זלזול במנהגי אבות גרם לזלזול גם בתלמידי כמים, ומסתכלים עליהם כעל שוגגים מוטעים. לכן שומא על כל אחד להשתדל ולהסביר על קדושת מנהגי אבות. ע"כ (גנוזות ח"א עמ' צ"א).